

**Boeck-Hansen:** Det forekommer mig at være ganske betegnende for Regeringens store Omhu for de arbejdsløse, at Kampen imod Arbejdsløshedens Svøbe stadig sker under Socialministerens Førelse. Man kommer jo nemlig ikke uden om, at rent beskæftigelsesmæssigt er Socialministeriet Samfundets Ambulance, og skulde man virkelig føre en Kamp mod Arbejdsløsheden, maatte det være Erhvervsministeren, der skulde føre an i den, for det er i Virkeligheden Erhvervene, det er det frie Initiativ, der skal bekæmpe Arbejdsløsheden. Dette at hjælpe de Stakler, der ikke kan vinde med i Kampen for Tilværelsen, er naturligvis skønt nok, men man gør det vist stadig bedst ved at søge at faa dem ind i den rigtige erhvervskæmpende Hær. Det er kun en Sløvhedstilstand, de kommer ind i ved stadig at marchere i Arbejdsløshedens graa Rækker. Men saadan er det nu ikke. Der maa være liden Forstaaelse af, hvad Arbejdsløshed er, ogsaa blandt de Radikale, naar dette Parti kunde mene, at en Udbygning af vort Forsvar heller ikke vilde resultere i en Formindskelse af Arbejdsløsheden. Vore Ministré egner sig vel sagtens til meget, men til at være Arbejdsgivere er de ikke særlig velegnede, det tør jeg roligt sige, og vi fik da for Resten ogsaa i Gaar et Eksempel paa, at ligefrem humane Arbejdsgivere er de ikke. Men det er jo heller ikke højt i Kurs her i vort Land at være Arbejdsgiver. Stadig tales der med en vis Skepsis om Arbejdsgiverne, og dog tør jeg paastaa, at de vel nok er nogle af de nyttigste Borgere, man overhovedet har. Det er nemlig dem, der skaffer Folk Arbejde, og derfor tror jeg, at man hellere skulde søge at gøre noget for, at Arbejdsgivernes Rækker blev større, end de har været hidtil.

Det kan jo ikke hjælpe noget at sige, at det er Erhvervene; der har svigtet, at de ikke har formaaet at løse deres Opgave, at det er dem, der ikke har skaffet Arbejde. Jo, de gamle Erhverv, de eksisterende Erhverv, har i høj Grad opretholdt Beskæftigelsen og har skaffet de Arbejdere Arbejde, som de kunde. Men der er ikke vokset tilstrækkeligt mange nye Erhverv op, og hvorfor? Ja, dette skyldes efter min Mening Regeringens Skattepolitik, Regeringens Erhvervs politik, Regeringens Løn politik og Social politik; alt dette er Aarsagen til, at man ikke har faaet tilstrækkelig mange nye Erhvervs grene, saaledes at Befolkningstilvæksten kan beskæftiges, og det er atter Aarsagen til, at der, til Trods for den store Beskæftigelsesgrad, som vi har i Øjeblikket, og som vi har haft i hvert

Fald i det sidste Aar for Byerhvervenes Vedkommende, stadig endnu er en forskrækkelig og uhyggelig stor Arbejdsløshed. Og selv om man nu vil pynte paa Arbejdsløshedstallet, og det vil man vel sagtens gøre ved at nedsætte Aldersgrænsen for Aldersrenten, saa er jeg svært bange for, at vi til Vinter kommer op paa nogle uhyggeligt store Tal med Hensyn til Arbejdsløsheden. Derfor vilde jeg meget gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Socialminister, der jo har paataget sig Ansvaret for at administrere 30 Mill. Kr. til nye Arbejder, om der nu er sat adskilligt Arbejde i Gang for alle disse mange Penge, om der nu er projekteret Arbejde, som kan komme i Gang i en meget nær Fremtid. Man skulde jo nemlig tro, at i hvert Tilfælde de langvarigt arbejdsløse vilde begynde at længes derefter, og det er for øvrigt ogsaa Sommertiden, man skal arbejde i, naar man vil udføre den Slags Arbejde; man skal ikke vente til Vinteren; de langvarigt arbejdsløse har vel gaaet længe nok. Jeg spørger derfor: hvilke store Arbejder har man tænkt sig at sætte i Gang? Det maa ske snart, naar man skal bruge alle de mange Penge.

I Anledning af den højtærede Indenrigsministers Udtalelser om Skattereservater kunde jeg tænke mig at rejse Spørgsmaalet om Beskatning af de kooperative Foretagender. Ved Rigsdagssamlingens Begyndelse tillod jeg mig at spørge om, hvordan det gik med denne Sag. Jeg ved jo nok, at der blev nedsat et Udvalg i Januar Maaned 1934, og efter 3 Aars Forløb afgav dette en Betænkning, hvor det konstateredes, at der ikke var Enighed. Nu er det jo ikke underligt, at der ikke var Enighed, for al Verden mener jo, at de mest retfærdige Skatter i denne Verden er dem, man lægger paa andre, og at lægge Skat paa andre var vel det eneste, de blev enige om. Den ene Part, de, der repræsenterede Købmændene, mente selvfølgelig, at de kooperative Foretagender dog skulde til at bære nogle Skatter i Lighed med, hvad andre Foretagender gør, medens Kooperationen mente noget ganske andet; i hvert Fald kunde de ikke tænke sig, at der blev lagt Skatter paa dem, uden at de fik andre Fordele, f. Eks. at en Brugsforening maa drive flere Udsalg i samme By; saa kunde de tænke sig, at der blev lagt en meget beskedent Skat paa en dog efter min Mening fingeret Indtægt. Men det kunde Købmændene ikke gaa med til. De kunde navnlig heller ikke gaa med til, at efter de kooperative Folks Forslag skulde den minimale Skat, der i For-